

Chemarea sângelui

Casian Maftei

umbra lui Eminescu în șoapta țării

mi-am frânt aripile de cer,
și vulturii dau rotocoale pe deasupra mea...
mi-am zdrelit coastele
de stâncile tăioase ale munților,
și mădulele toate, mă dor...
însăimântat, sângele
mi-a fugit în tample.
a rămas trupul
atârând, pe lângă părul meu,
ca o perdea de lacrimi,
la gura unui pod părăsit.

aș vrea să pot
a-mi ridica ochii din țărână,
dar grumazul meu este prea slab,
și greutatea pleoapelor, prea mare...
caut să plâng, ah!
dar curge sânge-n loc de lacrimi,
și buzele îmi sunt crestate
de cioburi ale setei...

Lângă fântâna vie, cu apă cristalină,
stai tu, iubita mea,
ținând o ploscă-n mână.
Faci semn cu mâna, o, mă chemi!...
fiorul clipei mi-a șoptit acumă,
că mă aștepti din veci, nenumărate vremi...
Și iarăși îmi șoptește dulce _ minunată, clipa! _
c-ai mai fi stat acolo, pururi,
cu mult, încă pe-atâta...

Ființa ta vibrează de tainică lumină,
încă mai pură, și mai vie
ca a fântânii apă cristalină...
Tind mâna să mă prind de mâna ta,
ce mă îmbie...
Însă țărâna-n care zac, cu chingă, nevăzut,
mă leagă, mă ține în robie...

luna presară o pulbere aurie
peste umbra ei,

altoită în marea liniștită... pe plajă,
doi îndrăgostiți
își decupează inimile, pentru a le lipi
una de alta...
clepsidra timpului stă tolănită peste lume.
mă cațăr
în cealaltă parte a pământului,
unde soarele mângâie o zi plină:
mă lupt
să nu mai pierd nici o zi.

valuri fierbinți
ridică acest vânt, în plină vară,
printre razele de soare,
care s-au înfipt în pământ,
au prins rădăcini, și au odrăslit,
chiar noaptea, lamura
pământului străvechi,
din umbra lui Gebeleizis...

pădurea străjuiește. furii
nu vor putea nimic,
pentru că aștrii sunt, și ei, de veghe...
întins pe umbra ierbii răcoroase, de pădure,
stă cineva și cântă:

Iubita mă bântuie,
cercând să mă mântuie
în clipe de-amor,

Știind că eu mor

văzând cum sclipesc,
în chip nefiresc,
ochii ei clari,

negri și mari,

Când îi mângâi sânii,
sărut palma mâinii,
Când ating o clipă,

gura ei cea mică...

Când o strig în noapte,
ea fiind departe,

Cu atâta dor...

luna se naște peste pădure_ roșie și grea_,
și răcoarea serii
aduce cu ea, pace adâncă...
mă cațăr pe munte s-o ating,
s-o sărut,
și inima îmi bate-n piept ca un voinic,
pe un cal sălbatic
se aude buciumul,
și-mi amintesc că nu mai trebuie să pierd nici măcar o zi...
Nici una.